

Ето и то се десило.

Курта и ја смо се коначно упознали. То је била једна неописива радост коју смо обојица осетили. Нисмо могли да верујемо да се то догодило.

Радоваће се и наше фамилије. А фамилије нам се знају, малтене вековима. Кад кажем знају, не мислим да су се баш упознали како треба, напротив. Јер прво су дошли Куртини, па су они били ту неко време а онда су отишли, па су после дошли моји. А онда су моји били ту неко време, па су они отишли, а после су дошли Куртини. И тако се то понављало неколико пута, као да је нека виша сила спречавала да његови и моји у исто време буду на истом месту. Како је време пролазило, Куртини су много тога чули за моје и моји много тога за Куртине, али увек је неприсуство оних других спречавало оне прве - Куртине или моје, свеједно - да се деси неко међусобно познанство.

Једном приликом, пре ко зна колико генерација, десило се чак и да наше две фамилије имају заједничког коња. Он се затекао код мојих тако што су Куртини морали нагло да оду, па су оставили коња на свом имању, а моји пролазили поред тог имања док су се, исто нешто нагло, досељавали. И моји се тад сажале на усамљену животињу на напуштеном имању, па су одлучили да коња поведу са собом, на своје имање које су тек купили. После су моји јако брзо морали да се одселе, па нису могли коња да поведу са собом, али су се непосредно после тога вратили Куртини, па су коња нашли на нашем имању и одвели поново на своје. Истог коња су, дакле, јахали и моји и његови, што иначе није чест случај са коњима, па је то некако чак постало и неком врстом легенде.

Просто је невероватно како су моје и Куртине претке судбина и историја раздвајале. Кад су једни били са Турцима, други су били са устаницима. Једни су били за Обреновиће, а други са Карађорђевићима. Кад су једни били у Србији, други су били у избеглиштву,

једни су прилазили четницима, други партизанима. Па су једни били за резолуцију Информбироа, други подржавали Тита. После су једни напредовали под Ранковићем, други под Марковићем, а онда се ствар обрнула па су они први били уз Милошевића, а ови други уз Стамболића. На свим смо демонстрацијама и митинзима били на супротстављеним странама; чак и Пети октобар кад је дошао, опет смо били раздвојени - једни уз стару власт, други уз нову. Да не причамо да смо после једни били за Коштуницу, други за Ђинђића, а касније једни за Тадића, други за Тому. И све то време, све те векове, деценије и године, никад се нико из моје фамилије није лично упознао ни са ким из Куртине фамилије. Али то није све, има још чуднијих ствари.

Дешавало се да се девојка која се заљуби у неког из Куртине фамилије, касније са тим неким посвађа и потом уда за неког из моје фамилије - а да се притом њих двојица никада не виде и не упознају. Било је случајева да неко из Куртине породице седне на неко директорско место непосредно пошто неко из моје фамилије да оставку, а да такође не буду у прилици да се претходник и наследник макар накратко виде. Једном приликом су моји сазнали да је место у авиону добио неко наш када је пут отказао неко њихов, а једном су Куртини купили аутомобил који су наши вратили јер нам нешто није одговарао. Легенде које смо једни о другима причали, свесни ових необичних, готово натприродних коинциденција, преносиле су се са колена на колена и обележиле су и мој и Куртин живот, јер смо их и ми чули од наших родитеља.

И онда, прексиноћ, чудо. У гужви, буци и врућини пријема, опкољени хиљадама људи, стали смо случајно један поред другог. Стајали смо тако неко време, почели да ћаскамо и измењали, куртоазије ради, наше визиткарте. Ја погледам Куртину, он моју. Ја кажем: "Курта, да ли сте ви...?", он каже "Да, Мурта, јесам. Коначно се упознајемо. Ви и ја, а преко нас - моји и ваши." Чврсто стиснусмо руке један другоме и обећасмо да ћемо се сигурно видети још једном. Једна инаугурација, колико год значајна била или шта год супротно о њој рекли на "Твитеру", за то није довољна.

Ни за мене ни за њега, нас двојицу најрадоснијих свечаних званица.

(Вечерње новости)